

РЕШЕНИЕ

№ 1869

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **7681** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 24781 от 07.08.2020 година, подадена от ПСТ Г. Е., ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], представлявано от К. К. и Д. Д., чрез Н. А., директор дирекция „Правно обслужване“, срещу решение № ПИ-259/22.07.2020 г. на заместник директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. (ТД на НАП С.), действащ в качеството на директор, с което е оставена без разглеждане жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 4042/2014/000052/07.05.2015 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С. и е оставена без уважение жалбата му срещу отказ за отмяна с изх.№ С200022-012-0000068/25.06.2020 г., издаден от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В съдебно заседание, проведено на 02.12.2020 г. процесуалният представител на жалбоподателя прави изрично уточнение, че поддържа жалбата, в частта ѝ, с която се оспорва решение № ПИ- 259/22.07.2020 г. на заместник директора на ТД на НАП С., в частта му, с която е оставена без уважение жалбата на ПСТ Г. Е. срещу отказ за отмяна с изх.№ С200022-012-0000068/25.06.2020 г., издаден от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата е изложено, че обезпечителната мярка е наложена на ПСТ Г. Е. в качеството му на трето задължено лице спрямо публичния длъжник А. 2002 Е.. Основният аргумент в жалбата е, че, считано от 25 юли 2017 г. А. 2002 Е. е заличен

търговец. Заличаването е вписано в Търговския регистър въз основа на решение № 924 от 16.05.2017 г. по търговско дело № 2873/2015 г., по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI състав. Позовава се на Тълкувателно решение № 2/13.07.2020 г. по тълк.дело № 2/2018 г. на Върховния касационен съд. Изразява искане за отмяна на оспореното решение, както и на отказ за отмяна с изх.№ С200022-012-0000068/25.06.2020 г., издаден от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Претендира направените разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрисконсулт Б., който поддържа жалбата, по изложените в нея основания. Заявява искане за отмяна на оспорения отказ и потвърждаващото го решение. Претендира разноски за държавна такса и юрисконсултското възнаграждение в размер на 200 лева.

Ответникът - Директор на ТД на НАП С., чрез процесуален представител юрк. Ц., оспорва жалбата и изразява искане отказът за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки и решението да бъдат потвърдени като правилни и законосъобразни. Претендира юрисконсултско възнаграждение е размер на 500 лева.

Административен съд София-град, в настоящия състав, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 4042/2014/000052/ 07.05.2015 г., на основание 202, ал. 2, във връзка с чл. 195, ал. 1 от ДОПК, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С. е прието, че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично задължение, в особено големи размери, на публичния длъжник А. 2002 Е., ЕИК[ЕИК], по образувано срещу същия изпълнително дело през 2014 г., поради което е наложена обезпечителна мярка „запор“ върху ликвидно и изискуемо вземане на длъжника, в размер на 217 252,00 лева, от трето задължено лице ПСТ Г. Е., ЕИК[ЕИК]. Вземането е потвърдено, в съответствие с разпоредбата на чл. 230, ал. 2, пред. 1 от ДОПК, с декларация от 27.04.2015 г., подадена от ПСТ Г. Е., като със същата жалбоподателят декларира наличие на ликвидно и изискуемо задължение в размер на 217 252,00 лв., към кредитора си А. 2002 Е., което се явява длъжник за публични задължения към държавния бюджет.

Във връзка с горесцитираното постановление за налагане на запор на вземане от трето лице, до ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, където ПСТ Г. Е. има банкова сметка, е изпратено запорно съобщение с изх. №4042/2014/000053/ 07.05.2015 г., за налагане на запор, на основание чл. 202, ал. 2 от ДОПК, в което е посочено, че запорът е наложен върху вземането в размер на 217 252,00 лв., което публичният длъжник А. 2002 Е. има от ПСТ Г. Е.. На основание чл. 202, ал. 3 от ДОПК, запорът се смята за наложен от деня и часа на получаване на запорното съобщение. Съгласно чл. 206, ал. 2 от ДОПК, от датата на получаването на запорното съобщение третото задължено лице не може да предава запорираните суми или вещи, тъй като спрямо тях има задължението на пазач. Изпълнението след получаване на запорното съобщение е недействително спрямо държавата. Третото задължено лице отговаря солидарно за вземането с длъжника до размера на задължението му. На основание чл. 230, ал. 4 от ДОПК, третото задължено лице е длъжно да внесе дължимата сума по сметката на публичния изпълнител. Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №4042/2014/000052/07.05.2015 г., е било оспорено от жалбоподателя ПСТ Г. Е. по административен ред пред директора на ТД на НАП С., който се е произнесъл по

жалба с вх. №53-07-183/11.09.2018 г., по регистъра на ТД на НАП С. с Решение №ПИ-407/20.09.2018 г., като е оставил същата без уважение. Решение №ПИ-407/20.09.2018 г. на директора на ТД на НАП С. е било оспорено по съдебен ред пред Административен съд София-град, като по жалбата е било образувано адм. дело №10784/2018 г., по описа на АССГ, Първо отделение, 14 състав. С Решение №694 от 06.02.2019 г. съдът е отхвърлил жалбата на ПСТ Г. Е. срещу Решение №ПИ-407/20.09.2018 г. на директора на ТД на НАП С., като неоснователна, с оглед на което е потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №4042/2014/000052/07.05.2015 г. Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и е влязло в сила на датата на постановяване, а именно на 06.02.2019 г.

На 23.08.2018 г. от третото задължено лице ПСТ Г. Е. е подадено искане с вх. №080022-000-0491432/23.08.2018 г. за отмяна на наложена обезпечителна мярка с Постановление с изх. №4042/2014/000052/07.05.2015 г. Във връзка с искането публичният изпълнител се е произнесъл с отказ за отмяна на наложена обезпечителна мярка, на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК, тъй като не са налице посочените в чл. 208, ал. 1 от ДОПК, основания за отмяна на наложена обезпечителна мярка. В постановеният отказ е посочено, че съгласно чл. 208 ал. 1 от ДОПК - отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след като запорираното вземане постъпи по сметката за принудително изпълнение на публични вземания.

На 18.06.2020 г. е подадено ново искане с вх. №53-07-109/17.06.2020 г. от ПСТ Г. Е., за отмяна на наложените обезпечителни мерки с Постановление с изх. №4042/2014/000052/07.05.2015 г. Публичният изпълнител се е произнесъл с отказ за отмяна с изх. №С200022-012-0000068/25.06.2020 г. на наложени обезпечителни мерки, на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК, излагайки мотиви, че не са налице посочените в чл. 208, ал. 1 от ДОПК основания за отмяна на наложена обезпечителна мярка, а именно, че отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител след като запорираното вземане от третото задължено лице постъпи по сметката за принудително изпълнение на публични вземания, каквото плащане, към момента на постановяване на обжалвания отказ, не е извършено. Посочено е още, че постановлението за налагане на обезпечителна мярка с изх. №4042/2014/000052/07.05.2015 г., чиято отмяна се иска, е било оспорено вече от ПСТ Г. Е., като същото е потвърдено с влязло в сила съдебно решение №694 от 06.02.2019 г. на АССГ.

Този отказ е оспорен пред директора на ТД на НАП С., с жалба с вх. № 53-07-123/08.07.2020 г. Постановено е решение № ПИ-259/22.07.2020 г. на директора на ТД на НАП С., с която жалбата е оставена без уважение. Прието е, че не са налице основанията, предвидени в чл. 208 от ДОПК, за отмяна на наложените обезпечителни мерки. Според решаващия орган нормата на чл. 208 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс императивно посочва хипотезите, в които наложените обезпечителни мерки могат да бъдат отменени - погасяване на публичното задължение; актът за установяване на публичното вземане да бъде обявен за нищожен, обезсилен или отменен по установения ред или същият да бъде изменен с решение на горестоящ орган или от съда и при предприето принудително изпълнение да бъде събрана сума, равна или надхвърляща сумата на задължението, като в случая не е констатирано нито едно от изброените в цитираната разпоредба основания за

отмяна.

Решението е връчено на ПСТ Г. Е. по електронен път на 27.07.2020 г. и е оспорено пред Административен съд София-град с жалба, подадена на 30.07.2020 г., чрез ТД на НАП С..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Съгласно чл. 208, ал. 2 от ДОПК - отказът за отмяна на обезпечението може да бъде обжалван по реда на чл. 197, от същия кодекс, в 7-дневен срок от съобщаването му. Разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК предвижда, че обжалването може да се извърши в 7-дневен срок от връчването на изричния отказ, пред директора на компетентната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок от получаването на жалбата. Съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК, решението на органа по, ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал. В нормата на чл. 208, ал. 3 от ДОПК са определени и условията, при които решаващият орган, съответно съдът, отменят наложената обезпечителна мярка. При систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са както отказът за отмяна на постановленията за налагане на обезпечителни мерки, така и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С..

Съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразност по чл. 168 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на оспорените актове са спазени всички изисквания за законосъобразност - компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Обжалваният в настоящото производство Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № С200022-012-0000068/25.06.2020 г. е издаден от компетентен орган - публичен изпълнител в ТД на НАП С., съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма. Решението на директора на ТД на НАП С. е валидно и допустимо, издадено от компетентен орган, предвид представената заповед № ЗЦУ-ОПР-25/01.11.2019 г. на изпълнителния директор на НАП.

Съгласно чл. 208, ал.1 от ДОПК отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно.

По делото е безспорно, а същото е видно и от решение № 924 от 16.05.2017 г. по търг.д. № 2873/2015 г., по описа на Софийски градски съд, че на основание чл. 632, ал.4 от Търговския закон образуваното спрямо длъжника по изпълнителното дело А. 2002 Е. ЕИК[ЕИК] производство по несъстоятелност е прекратено и А. 2000 Е. е заличено от Търговския регистър.

Съгласно Тълкувателно решение № 2/2018 от 13.07.2020 г. на Върховния касационен съд, задължително за останалите органи на съдебната власт, на основание чл. 130, ал.2

от Закона за съдебната власт, когато производството по несъстоятелност е прекратено с решение по чл. 632, ал. 4 от Търговския закон без да се е развила фаза по предявяване и приемане на вземанията, се погасяват на основание чл. 739, ал.1 от Търговския закон непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права, независимо от вида и източника на вземанията на кредиторите и правноорганизационната форма на длъжника.

Ответникът в настоящото производство се позовава на разпоредбата на чл. 193, ал.1 от ДОПК, според която имущество, върху което преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, се реализира от публичния изпълнител при условията и по реда на този кодекс. В тази връзка посочва, че запорът върху вземането на А. 2000 Е. към ПСТ Г. Е. е наложен на 07.05.2015 г., което е преди откриване на производството по несъстоятелност през 2016 г. и следователно това вземане следва да се разглежда като имущество, което е извън масата на несъстоятелността и следва да се приложат разпоредбите на ДОПК относно неговото реализиране.

Съдът намира така изложените съображения за неоснователни.

По делото не се спори, че ПСТ Г. Е. е задължено спрямо А. 2000 Е. лице като задължението е в размер на 217 252,00 лв. Не е спорно и, че обезпечителната мярка „запор върху вземане от трето лице“ е наложена през 2015 г. Съгласно разпоредбата на чл. 193, ал. 4 от ДОПК ако в срок до 6 месеца от откриване на производството по несъстоятелност на длъжника публичният изпълнител не е реализирал имуществото по ал. 1, то се предава от публичния изпълнител на синдика и се реализира в производството по несъстоятелност. В разглеждания случай обезпечителните мерки са наложени преди откриване на производството по несъстоятелност, но не са представени доказателства, а не се и твърди, че ТД на НАП е извършила действия по събиране на заповираната сума и съответно погасяване на обезпеченото задължение. Следователно, приложима е разпоредбата на чл. 193, ал.4 от ДОПК, поради което вземането на длъжника А. 2000 Е. към третото лице – негов длъжник ПСТ Г. Е. е подлежало на реализиране в рамките на производството по несъстоятелност. От последното следва, че по отношение на публичните задължения на длъжника А. 2000 Е., събираеми от ТД на НАП С. е приложимо приетото с Тълкувателно решение № 2/2018 от 13.07.2020 г. на Върховния касационен съд. Производството по несъстоятелност е прекратено с решение по чл. 632, ал. 4 от Търговския закон и не се е развила фаза по предявяване и приемане на вземанията, поради което се погасяват на основание чл. 739, ал.1 от Търговския закон непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права, независимо от вида и източника на вземанията на кредиторите и правноорганизационната форма на длъжника.

От изложеното следва, че публичното задължение на заличеното дружество А. 2000 Е. следва да се счита за погасено, което е основание за отмяна на обезпечителната мярка по смисъла на чл. 208, ал.1, изр. първо, предл. едно от ДОПК.

Следва да се отбележи, че жалбоподателят в настоящото производство ПСТ Г. Е. не е публичен длъжник по изпълнителното дело, а такъв е неговия кредитор А. 2000 Е.. Със заличаването на последното се погасява и дълга на ПСТ Г. Е. към това лице, тъй като то не съществува в правния мир. ПСТ Г. Е. е задължено само доколкото се явява длъжник на А. 2000 Е., в качеството на трето лице, по смисъла на чл. 202, ал.2 от ДОПК. Третото лице, спрямо което длъжникът по изпълнителното производство има

вземане не встъпва в неговия дълг, нито го замества в дълга. Неговото задължение е да плати дължимото не на титуляра на вземането, а по сметка на публичния изпълнител. Но когато публичното задължение е погасено това задължение отпада. В случая е погасено и задължението на третото лице спрямо кредитора, поради неговото заличаване. ПСТ Г. Е. не е длъжник по публичното вземане, за изпълнение на което са наложени обезпечителни мерки, а след заличаването на длъжника А. 2000 Е., които е кредитор на жалбоподателя последният вече няма качество на трето лице по смисъла на чл. 202, ал.2 от ДОПК, поради което и не съществува основание спрямо имуществото на дружеството да бъдат налагани обезпечителни мерки.

На основание чл. 208, ал.3 от ДОПК и предвид изложените в решението мотиви отказ за отмяна с изх.№ С200022-012-0000068/25.06.2020 г., издаден от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. подлежи на отмяна, като подлежи на отмяна и актът, с който същите са наложени - постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, във връзка с което е постановен процесният отказ.

Предвид изхода от спора направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на жалбоподателя следва да бъде уважено за претендирана сума от 50,00 лв, държавна такса и 200,00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и чл. 160, ал.3 от ДОПК, вр. чл. 144, ал.2 от ДОПК, Административен съд София - град, III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ПИ- 259/22.07.2020 г. на заместник директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., действащ в качеството на директор.

ОТМЕНЯ отказ за отмяна с изх.№ С200022-012-0000068/25.06.2020 г., издаден от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОТМЕНЯ постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 4042/2014/000052/07.05.2015 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С. и

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП С., като го задължава, в 7-дневен срок от получаване на решението, или от сезиране от страна на ПСТ Г. Е. ЕИК[ЕИК] да вдигне наложените с постановлението обезпечителни мерки.

ОСЪЖДА директора на ТД на НАП – С. да заплати на ПСТ Г. Е., ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], представлявано от К. К. и Д. Д., сума в размер на 250,00 /двеста и ююпетдесет/ лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия:

